

វគ្គ VII

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យខ្សឹបខ្សាច់

ហេរីបានចំនាយពេលជាច្រើននាប៉ុន្មានថ្ងៃបន្ទាប់នោះ ដើម្បីតែគេចេញពីក្រសែភ្នែករបស់ ហ្គីលដឺរីយ ឡាក់ហាត នៅពេលដែលគាត់ចុះមកផ្លូវរៀងម្តងៗ។ កាន់តែពិបាកគេចៀកនោះគឺ ខូលីន គ្រីវី ដែលហាក់ដូចជាចាំស្ទាត់ខ្លួននូវកាលវិភាគសិក្សារបស់ហេរី។ ហាក់ដូចជាគ្មានអ្វីដែលធ្វើឲ្យ ខូលីន រំភើបចិត្តជាជាងបាននិយាយថា “មិនអីទេ ហេរី?” ប្រាំមួយប្រាំពីរដងក្នុងមួយថ្ងៃ ព្រមទាំងស្តាប់ឮ “ស្តេស្តី ខូលីន” តបមកវិញនោះទេ ទុកជាហេរីនិយាយបែបក្រោវក្រាមម៉េចក៏ដោយ។

ហ៊ុដវីកនៅមិនទាន់បាត់ខឹងនឹងហេរីអំពីដំណើរតាមឡានយ៉ាងមហាគ្រោះថ្នាក់នោះនៅឡើយទេ ចំនែកចង្អុលវ៉ុនក៏មិនទាន់ប្រើការបានដែរ ហើយថែមទាំងបានបញ្ចេញមហិទ្ធិឫទ្ធិហួសកម្រិតនៅព្រឹកថ្ងៃសុក្រ ដោយរហូតភ្នែកចេញពីដៃរបស់វ៉ុនក្នុងម៉ោងរៀនវេទមន្ត ព្រមទាំងខ្ទាតទៅប៉ះចំសាស្ត្រាចារ្យ ហ្គីតវីក ចំនាស់មាខ្លួនបិះត្រូវភ្នែកទៀតផង។ ការនេះធ្វើឲ្យមានស្នាមខ្ទុះពណ៌បៃតងដ៏ធំមួយនៅចន្លោះភ្នែកទាំងពីររបស់លោកសាស្ត្រាចារ្យ។ ដោយសារតែរឿងអញ្ចេះអញ្ចុះមិនចេះចប់មិនចេះហើយទាំងអស់ហ្នឹងហើយ ដែលធ្វើឲ្យហេរីបន់ឲ្យតែដល់ថ្ងៃចុងសប្តាហ៍។ វា វ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីមានគំរាងថានឹងទៅលេងហាហ្គ្រីដនៅព្រឹកថ្ងៃសៅរ៍។ ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ហេរីត្រូវបាន ដំបង អង្រួនដាស់ឲ្យភ្ញាក់តាំងពីជាច្រើនម៉ោងមុន ខុសពីទម្លាប់ដេករបស់វា។

- មានការអី? - ហេរីនិយាយទាំងអធិរដើ។
- ទៅហាត់សមកឡើយ្វីដឌីច្នៃ! - ដំបងខ្មោចឡើង។ - ឲ្យលឿនឡើង!

ហេរី បើកភ្នែកព្រឹមៗមើលទៅបង្អួច។ មានអំពូជស្តើងមួយ កំពុងតែរសាត់ពីទ្វកណ្តាលមេឃពណ៌ផ្កាឈូកលាយមាស។ ឥឡូវវាភ្ញាក់ទៅហើយ ប៉ុន្តែវានៅតែមិនអាចយល់បានថា តើវាអាចដេកលក់បាននៅក្រោមសូរកងរំពងបន្លឺឡើងដោយបក្សាបក្សីម៉េចនឹងកើតទៅ។

- ដំបង- ហេរីនិយាយគ្រលរៗ។ - ទើបនឹងថ្ងៃចាប់រះទេតើ។
- ប្រាកដហើយ- ដំបងពោលតប។ ពេលនោះ វាជាសិស្សឆ្នាំទីប្រាំមួយ ព្រមទាំងមានរាងវាខ្ពស់ស្រឡះ និងមាឌមាំមួន ឯភ្នែករបស់វាបញ្ចេញពន្លឺព្រិចៗដោយសេចក្តីត្រេកត្រអាលឡើងចង់ទៅជាឆ្លុត។

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យឱ្យមឡើងវិញ

- វាជាផ្នែកមួយនៅក្នុងកម្មវិធីហាត់សមថ្មីរបស់ពួកយើង។ ប្រញាប់ឡើង ឆាប់ទៅយកអំបោសឯងមក រួចហើយ តោះទៅ-
ដំបងស្រដីយ៉ាងរាក់ទាក់។ - ក្រុមផ្សេងៗទៀតមិនទាន់បានចាប់ផ្តើមហ្វឹកហាត់នៅឡើយទេ។ ពួកយើងច្បាស់ជាទទួលបានពិន្ទុខ្ពស់
ជាងគេហើយឆ្នាំនេះ...

ដោយស្ងាប និងរលាស់ខ្លួនបន្តិច ហេរីក៏ងើបចេញពីគ្រែ ហើយព្យាយាមរកមើលអាវុំបលេងកីឡាឃ្វីដឌីច្នៃរបស់វា។

- ពិតជាក្មេងល្អមែន- ដំបងបន្លឺឡើង។ - ចាំជួបឯងនៅទីលានកីឡាដ្ឋានដប់ប្រាំនាទីក្រោយ។

នៅពេលដែលវារកឃើញអាវុំក្រុមពណ៌ក្រហមច្រាបរបស់វា ព្រមទាំងស្លៀកបំពេញអាវុំខ្លួនពីលើដើម្បីឲ្យមានភាពកក់ក្តៅ វា
ក៏សរសេរខ្សៀកនូវសំបុត្រមួយទុកឲ្យរ៉នដោយពន្យល់ពីទឹកនៃដៃដែលវាទៅ រួចចុះតាមជណ្តើររិលទៅកាន់សាលារួម ថែមទាំងមានលី
អំបោសនីមួយៗ ២០០០ ដាក់លើស្មារបស់វា។ វាទើបតែទៅដល់ចន្លោះប្រហោងចេញពីបន្ទប់នោះ ស្រាប់តែឮសូរសម្លេងក្រោក
ក្រាមពីក្រោយវា ហើយក៏ឃើញ ខូលីន គ្រឿង រត់ត្រហោបត្រហាបចុះតាមកាំជណ្តើររិល ឯម៉ាស៊ីនថតរបស់វាវិញរិលរណោងរណោង
ជុំវិញក្រុមរបស់វា ព្រមទាំងមានក្តាប់ណែនអ្វីមួយយ៉ាងជាប់នៅក្នុងដៃ។

- ខ្ញុំបានឮនរណាម្នាក់និយាយឈ្មោះរបស់ឯងនៅជាន់លើនោះ ហេរី! មើលណែន តើខ្ញុំមានអ្វី! ខ្ញុំបានយកទៅផ្តិតហើយ ខ្ញុំ
ចង់បង្ហាញឲ្យឯងមើល...

ហេរីសម្លឹងមើលយ៉ាងភ័ន្តកាំងទៅរូបថតដែលខូលីនកំពុងតែត្រឡប់ចុះឡើងពីក្រោមច្រមុះរបស់វា។

រូបលោកឡក់ហាតពណ៌ខ្មៅសដែលមានចលនាកំពុងតែទាញដៃមួយយ៉ាងខ្លាំងដែលហេរីចំនាំបានថាជាដៃរបស់វា។ វាពិត
ជាការរាយណាស់ដែលបានឃើញថា រូបរបស់វាកំពុងតែរំពះចេញ ហើយក៏គ្មានបង្ហាញឲ្យឃើញក្នុងរូបថតនោះដែរ។ ខណៈ
ដែលហេរីសម្លឹងមើល ឡក់ហាតក៏ព្រមចុះចាញ់ ហើយក៏អង្គុយចុះផ្នែកនឹងគែមពណ៌សនៃរូបថត ទាំងដកដង្ហើមមិនត្រូវគ្នា។

- តើឯងនឹងចុះហត្ថលេខាលើវាដែររឺទេ?- ខូលីនសួរទាំងចង់ដឹង។

- ទេ- ហេរីតបវិញបែបហី ព្រមទាំងក្រឡេកមើលជុំវិញដើម្បីពិនិត្យមើលថា តើក្នុងបន្ទប់នោះមានមនុស្សនៅរឺក៏អត់។ - សុំ
ទោស ខូលីន ខ្ញុំប្រញាប់ខ្លាំងណាស់...ត្រូវទៅហ្វឹកហាត់លេងឃ្វីដឌីច្នៃផង...

និយាយរួច វាក៏ឡើងវារតាមចន្លោះប្រហោងចេញទៅក្រៅ។

- អូ! រ៉ូ! ចាំខ្ញុំផង! ខ្ញុំមិនដែលធ្លាប់មើលកីឡាឃ្វីដឌីច្នៃពីមុនមកទេ!

ខូលីនក៏វារឡើងតាមចន្លោះប្រហោងនោះពីក្រោយហេរី។

- វានឹងច្បាស់ជាធុញទ្រាន់មិនខានទេ- ហេរីនិយាយយ៉ាងរហ័ស ប៉ុន្តែខូលីនមិនខ្វល់ទេ មុខរបស់វាចែងចាំងទៅដោយក្តី
រំភើប។

- ឯងគឺជាអ្នកលេងកីឡាឃ្វីដឌីច្នៃក្នុងជាងគេនៅក្នុងកាលមួយរយឆ្នាំនេះ មែនទេ ហេរី? មែនទេ?- ខូលីនបន្លឺឡើង ដោយ
ដើរតក្រកជិតវា។ - ឯងប្រាកដជាលេងបានល្អណាស់ហើយ។ ខ្ញុំមិនដែលធ្លាប់ហោះទេ។ តើវាងាយស្រួលរឺទេ? តើនោះជាអំបោស
ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ឯងរឺ? តើវាជាអំបោសល្អជាងគេមែនទេ?

ហេរីមិនដឹងជាត្រូវដកខ្លួនចេញពីវាដោយវិធីណានោះទេ។ វាហាក់ដូចជាស្រមោលអន្ទោលតាមប្រាណអញ្ចឹង។

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យខ្លីបង្ហាញ

- ខ្ញុំពិតជាមិនយល់អំពីកីឡាឃ្វីដឌីច្នៃទាល់តែសោះ- ខូលីននិយាយស្ទើរអត់ដង្ហើម។ - តើពិតទេដែលថាមានបាល់បួនគ្រាប់នោះ? ហើយប្រាកដមែនរឺដែលថា មានបាល់ពីរគ្រាប់ហោះទៅហោះមកដើម្បីបុកទម្លាក់កីឡាករពីលើអំបោសហោះរបស់ពួកគេ?

- ហ្នឹងហើយ- ហេរីនិយាយសង្កត់ពាក្យមួយៗ ដោយខំទប់ចិត្តមិនពន្យល់អំពីច្បាប់ដ៏ស្មុគស្មាញនៅក្នុងកីឡាឃ្វីដឌីច្នៃ។ - ពួកវាហៅថា ប្លាត់ដឺរ។ មានកីឡាករប្រយុទ្ធពីរនាក់នៅតាមក្រុមមួយៗដែលកាន់ដំបងទុកចាំវាយបាល់ប្លាត់ដឺរឲ្យទៅឆ្ងាយពីខាងពួកគេ។ ហ្វ្រេដ និង ចច វីស្ទី គឺជាកីឡាករប្រយុទ្ធនៅក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដឺរ។

- ហើយចុះបាល់ផ្សេងៗទៀតទុកធ្វើអី?- ខូលីនសួរ ដោយដើរចុះជណ្តើរម្តងពីរកាំ ដោយសារតែវាវល់តែភ្លឹកមើលហេរីទាំងច្រហមាត់ឆ្កង។

- បាល់ ឃ្វីព...វាជាបាល់ពណ៌ក្រហមធំជាងគេ...គឺជាបាល់សម្រាប់ស៊ុតបញ្ចូលទី។ កីឡាករប្រដេញបីនាក់នៅក្រុមម្ខាងៗគ្រង់បាល់ ឃ្វីពភ័ល ទៅឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយព្យាយាមបញ្ចូលវាទៅបង្គោលទីនៅខាងចុងទីលាន...ពួកវាគឺជាបង្គោលផងៗបីដើម មានវណ្ណមូលៗនៅខាងចុង។

- ហើយចុះបាល់ទីបួនវិញ...

- ...គឺជាស្លឹកមាស- ហេរីនិយាយកាត់ - ហើយវាពិតជាតូចណាស់ ឯល្បឿនក៏លឿន ថែមទាំងពិបាកចាប់ទៀតផង។ ប៉ុន្តែនោះហើយគឺជាតួនាទីរបស់កីឡាករដេញចាប់បាល់ ពីព្រោះថាកីឡាឃ្វីដឌីច្នៃនឹងមិនត្រូវបញ្ចប់ទេ លុះត្រាតែស្លឹកមាសត្រូវតែចាប់បាន។ ហើយកីឡាករដេញចាប់បាល់ក្រុមណាមួយ ចាប់បានស្លឹកមាសមុនគេ នឹងទទួលបានពិន្ទុបន្ថែមមួយរយហាសិបពិន្ទុ។

- ហើយឯងគឺជាកីឡាករដេញចាប់បាល់ក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដឺរ មែនទេ?- ខូលីននិយាយបែបស្ងើច។

- មែនហើយ- ហេរីពោលតប ខណៈពេលដែលពួកគេចាកចេញពីប្រាសាទ ហើយចាប់ផ្តើមដើរកាត់វាលស្មៅដែលទទឹកជោកជាំដោយទឹកសន្សើម។ - ហើយក៏មានអ្នកចាំទីផងដែរ។ គេមាននាទីយាមបង្គោលទី។ អស់ហើយ តែប៉ុណ្ណឹងឯង។

ប៉ុន្តែ ខូលីន មិនព្រមឈប់សួរហេរីទាល់តែសោះតាមផ្លូវពេលដើរកាត់វាលស្មៅរាងទេរសំដៅទៅទីលានប្រកួតកីឡាឃ្វីដឌីច្នៃ ហើយហេរីទើបតែអាចរំដោះខ្លួនចេញពីវាបាននៅពេលដែលវាដើរទៅដល់បន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់។ ខូលីនបានស្រែកហៅវាពីក្រោយដោយសំឡេងយ៉ាងគ្រលួចថា៖

- ខ្ញុំនឹងទៅរកមើលកន្លែងអង្គុយឲ្យស្រួលបូលមួយណា ហេរី!

ថារួចក៏ប្រញាប់ចុះទៅរកជើងម៉ាអង្គុយ។

កីឡាករផ្សេងៗទៀតនៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដឺរស្ថិតនៅក្នុងបន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់រួចទៅហើយ។ មានតែ ដំបង ម្នាក់គត់ដែលមើលទៅហាក់ស្វាងទាំងស្រុងតែម្តង។ ហ្វ្រេដ និង ចច វីស្ទី កំពុងតែអង្គុយ ភ្នែកឡើងហើម ឯសក់ញុកញើឡើងរំព្រើ នៅជិតអាស៊ីស្យា ស្ត្រីនណេត ដែលហាក់ដូចជាកំពុងតែលង់លក់ដោយផ្អែកខ្លួនទៅនឹងជញ្ជាំងពីក្រោយនាង។ កីឡាករប្រដេញដែលត្រូវជាក្បួនរបស់នាង ឈ្មោះ យេតធី បេល និង អេនដឺលីណា ចនសុន កំពុងតែអង្គុយជិតគ្នាស្ងាបម្តប់ៗ។

- មកហើយតើ ហេរី! ហេតុអីក៏យូរម៉្លេះ?- ដំបងស្រដីយ៉ាងរហ័ស។ - ឥឡូវ ខ្ញុំចង់និយាយជាមួយពួកឯងមួយភ្លែត មុននឹងពួកយើងត្រូវចេញទៅទីលាន ពីព្រោះខ្ញុំបានចំនាយពេលវិស្សមកាលរដូវក្តៅឆ្នាំមុនដើម្បីតែរកនីកបង្កើតកម្មវិធីហ្វឹកហាត់ថ្មី ដែលខ្ញុំពិតជាគិតថានឹងធ្វើឲ្យមានភាពខុសគ្នាជាច្រើនស្រឡះតែម្តង...

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យខ្លីបង្កឲ្យវិវាទ

ដំបង កំពុងតែលើកកាន់ដ្យាក្រាមដ៏ធំមួយបង្ហាញរូបទីលានប្រកួតកីឡាឃ្លីដឌីច្នៃ ដែលមានគូសវាសបន្ទាត់ជាច្រើន ថែមទាំងមានសញ្ញាព្រួញ និងសញ្ញាខ្វែងដោយប្រើពណ៌ផ្សេងៗគ្នា។ វាបានយកចម្លើយវេទមន្តរបស់វាចេញមក រួចគោរនឹងបន្ទះក្តារនោះបន្តិច ហើយសញ្ញាព្រួញក៏ចាប់ផ្តើមបំរះខ្លឹមនៅពីលើដ្យាក្រាមដូចជាដង្កូវរមរំបោ។ ខណៈពេលដែល ដំបង ចាប់ផ្តើមថ្លែងសុន្ទរកថាអំពីយុទ្ធសាស្ត្រប្រយុទ្ធជ្នៃរបស់វា ស្រាប់តែក្បាលរបស់ ហ្វ្រេដ វីស្តី ធ្លាក់ខ្ពកចំពីលើស្មារបស់ អាឈីស្យា ស្តីនណេត ហើយវាចាប់ផ្តើមស្រមុកខ្មា។

បន្ទះក្តារទីមួយចំនាយពេលជិតម៉ែនាទីទំរាំតែពន្យល់ចប់ ប៉ុន្តែនៅមានបន្ទះក្តារនៅពីក្រោមនោះមួយទៀត ថែមទាំងមានអាទិបីពីក្រោមទៀតផង។ ហើរចាប់ផ្តើមកាន់តែស្រឡាំងកាំង ខណៈដែល ដំបង បន្តិស្តារហើមៗរហូតទៅ។

- ដូច្នោះ- ដំបងនិយាយពេលពន្យល់ចប់ ធ្វើឲ្យហើរកន្ត្រាក់អារម្មណ៍ចេញពីគំនិតរឿងយ៉ាងលន្លងលន្លោចថា តើពេលហ្នឹងវានឹងបានញាំអ្វីជាអាហារពេលព្រឹកទៅនៅឯប្រាសាទនោះ។ - តើច្បាស់លាស់ទេ ប៉ុណ្ណឹង? មានសំនួរអ្វីចង់សួរទេ?

- ដំបង ខ្ញុំមានសំនួរមួយចង់សួរ- ចចបន្តិឡើង ដែលទើបតែរាងស្វាងបន្តិច។ - ហេតុអ្វីបានជាឯងមិនព្រមប្រាប់ពួកយើងទាំងអស់គ្នាឲ្យហើយកាលពីម្សិលមិញទៅ នៅពេលដែលពួកយើងមិនទាន់ទៅដេកនោះ?

ដំបងមិនសូវជាសប្បាយចិត្តប៉ុន្មានឡើយ។

- ឥឡូវ ចាំស្តាប់ណា អ្នកទាំងអស់គ្នា- វានិយាយ ដោយសម្លឹងមើលទាំងចងចិញ្ចឹមដាក់ពួកគេទាំងអស់គ្នា។ - ពួកយើងគួរតែបានឈ្នះពានរង្វាន់ឃ្លីដឌីច្នៃតាំងពីឆ្នាំមុនម៉្លេះ។ ពួកយើងគឺជាក្រុមដ៏ល្អបំផុត។ ប៉ុន្តែជាអកុសល...ដោយបានពិបប្រទះនឹងស្ថានការណ៍ដែលពួកយើងមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន...

ហើរផ្លាស់ប្តូរកន្លែងអង្គុយរបស់វាទាំងអស់មុខនឹងកំហុសខ្លួន។ វាបានសន្ទប់បាត់ស្មារតីនៅក្នុងគិលានដ្ឋានកំឡុងពេលការប្រកួតចុងក្រោយនៅឆ្នាំមុន ដែលមានន័យថា ក្រុមហ្វ្រីហ្វីនដ័រខ្លះក៏ឡាករម្នាក់ ហើយក៏ទទួលនូវរាជ័យដ៏សែនឈឺចាប់បំផុតនៅពេលបីរយឆ្នាំនេះ។

ដំបង ចំនាយពេលមួយស្របក់ទំរាំនឹងរៀបឥរិយាបថមកធម្មតារិញ។ ជាក់ស្តែងណាស់ ការហាជ័យលើកចុងក្រោយរបស់ពួកគេនៅតែដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះវានៅឡើយនោះទេ។

- អញ្ចឹងក្នុងឆ្នាំនេះ ពួកយើងនឹងហ្វឹកហ្វាត់ឲ្យកាន់តែខ្លាំងក្លាជាងឆ្នាំមុនៗទៅទៀត...យល់ព្រម តោះទៅអនុវត្តទ្រឹស្តីបទថ្មីៗរបស់ពួកយើង!- ដំបងស្រែក ដោយចាប់កាន់អំបោសហោះរបស់វា ហើយនាំផ្លូវចេញពីបន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់កីឡា។ ដោយជើងស្លឹកស្រពន់ និងនៅតែស្លាបមាត់ម្តប់ៗនៅឡើយ ក្រុមរបស់វាក៏ដើរតាមពីក្រោយ។

ពួកគេនៅក្នុងបន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់កីឡាអស់យូរណាស់ រហូតដល់ព្រះអាទិត្យចាំងថ្ងៃទៅហើយ ទោះជាមាននៅសល់ទឹកសន្សើមសាចពេញវាលស្មៅក្នុងកីឡាដ្ឋានក៏ដោយ។ ខណៈពេលដែលហើរដើរទៅកាន់វាលប្រកួត វាក៏ឃើញ រ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីកំពុងតែអង្គុយលើជើងម៉ា។

- ឯងមិនទាន់ហាត់ចប់ទេ? - រ៉ុនស្រែកហោះទាំងដើរឆ្ងល់។

- មិនទាន់ទាំងចាប់ផ្តើមផង- ហើរពោលតប ដោយសម្លឹងមើលយ៉ាងច្រណែនទៅនំប៉័ង និងដំណាប់ផ្លែឈើដែល រ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីយកចេញពីមហាសាល។ - ដំបងរលំតែបង្រៀនពួកយើងអំពីយុទ្ធសាស្ត្រថ្មីៗ។

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យខ្លីបង្ហូរ

វាចាប់ឡើងលើដងអំបោសហោះ រួចជាក់ដឹបង្ហោះខ្លួនឡើងទៅក្នុងអាកាស។ ខ្យល់អាកាសត្រជាក់ពេលព្រឹកបក់ជាត់ដើម កាត់មុខរបស់វា ដែលជាសំរាប់ឲ្យស្វាងយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាពជាជាងការថ្លែងសុន្ទរកថាដ៏វែងរបស់ ដំបង ទៅទៀត។ ពិតជាមាន អារម្មណ៍ថាអស្ចារ្យណាស់ដែលបានត្រលប់មកលើទីលានប្រកួតកីឡាឃើញដីខ្ពស់ម្តងទៀត។ វាហោះជុំវិញកីឡាដ្ឋានដោយបង្កើន ល្បឿនពេញៗតែម្តង ដើម្បីប្រណាំងជាមួយ ហ្វ្រេដ និង ចច។

- តើសំឡេងក្រិកៗចុះឡើងនោះមកពីណា?- ហ្វ្រេដ ស្រែករំពងឡើងខណៈដែលពួកគេបោះពួយជុំវិញគែមកីឡាដ្ឋាន។ ហេរីសម្លឹងមើលទៅជើងម៉ាអង្គុយ។ ខ្លួនកំពុងតែអង្គុយពីលើជើងម៉ាខ្ពស់បំផុត ឯការមេរ៉ារបស់វាលើកឡើង ចតុប្បាសបន្តបន្ទាប់ បន្តិចស្របសំឡេងកាន់តែខ្លាំងឡើងៗយ៉ាងចម្លែកនៅក្នុងកីឡាដ្ឋានដែលគ្មានមនុស្ស។

- មើលនុះ! ហេរី! ទីនេះ!- វាស្រែកឡើងយ៉ាងស្រួយ។
- តើនោះជានរណា?- ហ្វ្រេដស្រែដី។
- មិនដឹងដែរ- ហេរីកុហក ដោយកាន់តែបន្ថែមល្បឿនចេញឲ្យឆ្ងាយពីខ្លួនតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។
- តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?- ដំបងខ្មោចឡើង ទាំងចងចិត្ត ខណៈដែលវាបោះពួយកាត់អាកាសសំដៅមករកពួកគេ។ - ហេតុអ្វីបានជាសិស្សឆ្នាំទីមួយម្នាក់នោះចេះតែចតុប្បាសអញ្ចឹង? ខ្ញុំមិនចូលចិត្តទេ។ វាអាចជាចារជនរបស់ក្រុមស្តីតីរិន ដែលចង់ដឹង អំពីកម្មវិធីហ្វឹកហាត់ថ្មីរបស់ពួកយើងទេដឹង?

- វានៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ៍ទេតើ- ហេរីតបវិញយ៉ាងញាប់ញាត់។
  - ហើយក្រុមស្តីតីរិនមិនត្រូវការចារជននោះទេ ដំបង- ចចនិយាយ។
  - តើឯងមានអ្វីអះអាងបានជានិយាយដូច្នោះ?- ដំបងសួរវិញបែបម៉ូម៉ៅ។
  - ព្រោះអី ពួកគេលើកទំព័រមកជួបដោយផ្ទាល់តែម្តង - ចចស្រែដី ថែមទាំងលើកដៃចង្កុលផង។
- មានមនុស្សពាក់អាវុធជាច្រើនកំពុងតែចេញមកវាលប្រកួត ព្រមទាំងមានកាន់អំបោសក្នុងដៃផង។
- ខ្ញុំមិនជឿទេ!- ដំបងនិយាយទាំងមិនពេញចិត្តដោយក្រោធខឹង។ - ខ្ញុំបានកក់ទីលាននេះមុនហើយ! ច្បាស់ជាដឹងដៃគ្នា មិនខាននោះទេ!

ដំបងបោះពួយត្រង់សំដៅទៅដី រួចទម្លាក់ខ្លួនចុះពេញមួយទំហឹងទៅតាមកំហឹងរបស់វា ថែមទាំងទ្រេតទ្រោតខ្លួនបន្តិចផង ខណៈដែលវាចុះពីលើអំបោស។ ហេរី ហ្វ្រេដ និង ចច ទៅតាមពីក្រោយ។

- ហ្វីនត!- ដំបងស្រែកដាក់មេក្រុមស្តីតីរិន។ - នេះជាពេលហាត់សមរបស់ពួកយើង! ពួកយើងទទួលបានការអនុញ្ញាតជា ពិសេសណា! យកល្អ ឯងគួរតែចេញទៅ!

- ម៉ាកកើស ហ្វីនត គ្រាន់តែមាឌ ធំជាងដំបងបាត់ទៅហើយ។ វាមានមុខមាត់ដូចជាប្រេត ពេលដែលវាឆ្លើយតបថា៖
- ដំបង នៅទីនេះមានកន្លែងទំនេរច្រើនណាស់សម្រាប់ពួកយើងទាំងអស់គ្នា។
- អេនដីលីណា អាលីស្យា និង យែតធីក៏បានចុះមកដើរ។ គ្មានមនុស្សស្រីនៅក្រុមស្តីតីរិននោះទេ។ ពួកប្រុសៗឈរផ្នែកស្នា គ្នាទៅវិញទៅមក ទល់មុខនឹងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ៍ ដោយម្យ៉ាងមើលទៅបុរសម្នាក់។

- ប៉ុន្តែខ្ញុំបានកក់ទីលាននេះមុនហើយ!- ដំបងខ្មោចឡើង ឥឡូវកំពុងតែឆាប់ឆួលដោយកំហឹងឆាលរាលពេញខ្លួនតែម្តង។
- ខ្ញុំកក់វាទុកមុនហើយ!

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យឱ្យមឡើងវិញ

- អា!- ហ្នឹងត្រូវដឹងតប។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំមានលិខិតដែលបានចុះហត្ថលេខាជាពិសេសពីលោកសាស្ត្រាចារ្យស្នេហា។ “ខ្ញុំសាស្ត្រាចារ្យស្នេហា សូមផ្តល់ឱ្យក្រុមស្តីពីនិរន្តរភាពអនុញ្ញាតដើម្បីហ្វឹកហាត់នាថ្ងៃនេះ លើទីលានប្រកួតកីឡាឃ្វីដឌីច្នៃ ដោយហេតុត្រូវការបង្កើតកីឡាករដេញចាប់បាល់ថ្មីរបស់ពួកគេ។”

- ឯងមានកីឡាករដេញចាប់បាល់ថ្មីវី?- ដំបងនិយាយទាំងស្មារតីមិនមូល។ - នៅឯណា?

ហើយពីក្រោយមនុស្សមាឌធំៗទាំងប្រាំមួយនាក់នោះ បានប្រាកដឡើងនូវក្មេងប្រុសមាឌតូចទីប្រាំពីរម្នាក់ ដែលកំពុងតែញញឹមចំអកពេញផ្ទៃមុខស្លែកស្លាំងដ៏ស្រួចជ្រលេមរបស់វា។ វាគឺ ជ្រាកូ មេលហ្វ្វីយ។

- តើឯងជីវិតកូនប្រុសរបស់ លូសៀស មេលហ្វ្វីយនោះ?- ប្រៀបដូចគ្នា ដោយសម្លឹងមើលមេលហ្វ្វីយទាំងទោមនស្ស។

- ពិតជាគួរឱ្យចង់សើចមែន ដែលឯងនិយាយពីឪពុករបស់ជ្រាកូនោះ- ហ្នឹងត្រូវ ពោលតបខណៈក្រុមស្តីពីនិរន្តរភាពមូលនៅតែញញឹមពព្រាយ។ - ចាំមើលណា យើងនឹងបង្ហាញពួកឯងអំពីអំណោយដ៏សប្បុរសដែលវាបានផ្តល់ដល់ក្រុមស្តីពីនិរន្តរភាពយើង។

ថាវាច ពួកគេទាំងប្រាំពីរនាក់លើកអំបោសខ្លួនឡើង។ គឺជាអំបោសទាំងប្រាំពីរដែលត្រូវបានដុសខាត់យ៉ាងស្អាត មានដងកាន់ម៉ាកថ្មីៗ ថែមទាំងអក្សរពណ៌មាសចែងចាំងពាក្យថា នីមហ្វីស ២០០១ បញ្ចេញពន្លឺភ្លឺចិញ្ចាចពីក្រោមច្រមុះរបស់ក្រុមប្រាំហ្នឹងដ៏ទាំងព្រឹកព្រលឹម។

- គឺជាម៉ាកចុងក្រោយបង្អស់។ ទើបតែចេញលក់កាលពីខែមុនទេ- ហ្នឹងត្រូវដឹងទាំងធ្វេសប្រហែស ដោយផ្អាកផ្អើលមួយគ្រាប់ចេញពីចុងអំបោសរបស់វា។ - ខ្ញុំជឿថា វាច្បាស់ជាឈ្នះដាច់អាស៊ីវី នីមហ្វីស ២០០០ មុនរាប់រយដងណោះ។ ហើយចំនែកអាស៊ីវី ឃ្លិនស្ងួត កញ្ចាស់ៗវិញ- វាសើចញឹមៗដាក់ប្រៀប និង ចច ដែលទាំងពីរនាក់សុទ្ធតែកាន់អំបោស ឃ្លិនស្ងួត ជំនាន់ទីប្រាំ - បើជិះពួកវាច្បាស់ជាបើកគ្នាអស់មិនខាន។

គ្មានពួកក្រុមប្រាំហ្នឹងដំណាម្នាក់កន្តើកឃើញថាត្រូវនិយាយអ្វីតបវិញទេ។ មេលហ្វ្វីយវិញ កំពុងតែញញឹមចំអកដាក់យ៉ាងពព្រាយរហូតដល់ភ្នែកសស្លាំងរបស់វាត្រូវរុញតូចនៅសល់តែស្នាមកាត់តូចៗពីរ។

- អូ! មើលនុះ- ហ្នឹងត្រូវដឹង។ - អាពួកមកឈ្លានពានទីលានប្រកួតទេតើ។

រ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីកំពុងតែដើរកាត់វាលស្មៅដើម្បីមកមើលថាតើមានរឿងអ្វីកើតឡើង។

- តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?- រ៉ុនសួរហើរ។ - ហេតុអ្វីបានជាឯងមិនហាត់ទៅ? ហើយចុះ គេមកធ្វើអ្វីនៅទីនេះដែរ?

វាកំពុងតែសម្លឹងមកមេលហ្វ្វីយ ដែលពាក់រូបកីឡាឃ្វីដឌីច្នៃក្រុមស្តីពីនិរន្តរភាព។

- ខ្ញុំគឺជាកីឡាករដេញចាប់បាល់ថ្មីរបស់ក្រុមស្តីពីនិរន្តរភាព វីស្ទី- មេលហ្វ្វីយស្រដៀងបែបឡើត។- អ្នករាល់គ្នាកំពុងតែកោតសរសើរអំបោសដែលឪពុករបស់ខ្ញុំបានទិញឱ្យក្រុមរបស់ពួកយើង។

រ៉ុនច្រហមាត់ឆ្កួងសម្លឹងមើលអំបោសហោះដំណូរិសេសទាំងប្រាំពីរនៅពីមុខវា។

- ល្អណាស់ មែនទេ?- មេលហ្វ្វីយនិយាយយ៉ាងប្រសប់។ - ប៉ុន្តែប្រហែលជាក្រុមប្រាំហ្នឹងដ៏មានលទ្ធភាពនឹងរំលោភមាសមួយចំនួនដើម្បីទិញអំបោសថ្មីដែរហើយ។ អំបោសឃ្លិនស្ងួតជំនាន់ប្រាំនោះ គ្រាន់តែចាប់ឆ្នោត ក៏បានទៅហើយ។ ខ្ញុំរំពឹងទុកថា សារមន្ទីរនឹងត្រូវការដេញថ្លៃទិញអំបោសអស់ហ្នឹងយកទៅតាំងហើយ។

ក្រុមស្តីពីនិរន្តរភាពសើចគឺល។

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យខ្លីបង្ហាញ

- យ៉ាងហោចណាស់ក៏គ្មាននរណាម្នាក់ចូលក្នុងក្រុមប្រឹក្សាដ៏រតាមផ្លូវទឹកប្រាក់នោះដែរ- ហីម៉ាយអូនីបន្តឡើងយ៉ាងគ្រលួច។ - ពួកគេសុទ្ធតែចូលក្រុមដោយប្រើទេពកោសល្យពិតៗ។

ភាពក្មេងក្មាងនៅលើទឹកមុខរបស់មេលហ្វីយចាប់ផ្តើមរង្កោះរង្កើ។

- គ្មាននរណាស្ទើរឯងនោះទេ នាងម៉ាត់ប្លាត់កខ្វក់មាឌល្អិតអើយ- វាស្តីឲ្យឡើងញាប់មាត់ដោយខឹងសម្បារ។

ហេរីដឹងភ្លាមថា មេលហ្វីយច្បាស់ជាបាននិយាយពាក្យអ្វីមួយមិនសមគួរហើយ ដោយសារតែមានសូរសព្ទទ្រហឹងអីងកងភ្លាមៗបន្តឡើងនៅពេលដែលវានិយាយចប់។ ហ្គីនត៍ត្រូវបោះពួយទៅពីមុខមេលហ្វីយដើម្បីឃាត់កុំឲ្យ ប្រៀដ និង ចច ហាក់មករកវា ឯអាស៊ីស្យា ស្រែកឡើងថា៖

- ឯងហ៊ានម៉្លេះ!

ចំនែករ៉ុនវិញ លូកដៃចូលទៅក្នុងអាវុំរបស់វា រួចទាញចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាឡើង ព្រមទាំងស្រែកថា៖

- ឯងច្បាស់ជាទទួលសំណងវិញចំពោះពាក្យសម្តីរបស់ឯង មេលហ្វីយ!

ថារួច វាក៏ចង្អុលចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាយ៉ាងខឹងក្រែកក្រោធពីក្រោមដៃរបស់ហ្គីនត៍ សំដៅទៅមុខរបស់មេលហ្វីយ។

មានសូរផ្ទុះមួយយ៉ាងខ្លាំងបន្តឡើងទ្រហឹងអីងកងនៅជុំវិញកីឡាដ្ឋាន ហើយមានពន្លឺភ្លើងពណ៌បៃតងបាញ់ចេញពីដើមចង្កឹះរបស់រ៉ុន រត់ទៅប៉ះត្រូវវាត្រង់ពោះ និងបំប្លែងវាទាំងទទេតទទ្រោតខ្ចាតទៅលើវាលស្មៅ។

- រ៉ុន! រ៉ុន! តើឯងមិនអីទេ? - ហីម៉ាយអូនីស្រែកសួរ។

រ៉ុនបង្ហើបមាត់របស់វាកនិយាយ ប៉ុន្តែនិយាយមិនចេញ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាស្រាប់តែព្រួសចេញខ្យងជាច្រើនទៅលើភ្លៅរបស់វា។

ក្រុមស្តីត្រូវសើចឡើងរឹងពោះ។ ហ្គីនត៍សើចលើសប្លឹងទៅទៀត ធ្វើឲ្យវាត្រូវទប់នឹងដងអំបោសថ្មីរបស់វាកុំឲ្យដួល។ ឯមេលហ្វីយត្រូវក្រាបខ្ពកលើដី ដោយយកកណ្តាប់ដៃរបស់វាដំទៅនឹងដីផ្ទះៗ។ ក្រុមប្រឹក្សាដ៏រតាមផ្លូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាជុំវិញរ៉ុន ដែលចេះតែកូតចេញខ្យងភ្លឺផ្លែកធំៗ។ គ្មាននរណាហាក់ជាចង់ទៅប៉ះវាឡើយ។

- យកល្អ ពួកយើងគួរតែនាំវាទៅឲ្យហាប្រ៊ីដមើលទៅ ព្រោះនៅជិតជាងគេ- ហេរីនិយាយទៅកាន់ហីម៉ាយអូនី ដែលងក់ក្បាលយល់ព្រមយ៉ាងក្លៀវក្លា ហើយពួកគេទាំងពីរក៏ចាប់ទាញដៃរ៉ុនឡើងមក។

- តើមានអ្វីកើតឡើង ហេរី? តើមានរឿងអី? តើគេឈឺមែនទេ? ប៉ុន្តែឯងអាចព្យាបាលគេបាន មិនថាអ៊ីចឹងរឺ? - ខូលីនបានរត់ចុះពីលើជើងម៉ារបស់វា ហើយឥឡូវកំពុងតែរត់ឆ្ងល់ចុះឡើងជុំវិញពួកគេ ពេលដែលពួកគេចេញពីទីលាន។ រ៉ុនកូតកាន់តែខ្លាំង ហើយមានខ្យងកាន់តែច្រើនឡើងៗហូរហៀរទៅលើដីខាងមុខវា។

- អ៊ូ...- ខូលីនស្រដី ដោយចាប់អារម្មណ៍ និងកំពុងតែលើកម៉ាស៊ីនថតវាឡើង។ - តើឯងអាចទប់គេឲ្យនឹងបន្តិចបានទេ ហេរី?

- ចេញឲ្យឆ្ងាយមើល ខូលីន!- ហេរីខទានឡើងទាំងខឹង។ វា និងហីម៉ាយអូនីគ្រាហ៍រ៉ុនចេញពីកីឡាដ្ឋាន ហើយដើរសំដៅទៅកាន់តែមធ្យម។

- ជិតទៅដល់ហើយ រ៉ុន- ហីម៉ាយអូនីបញ្ជាក់ ខណៈដែលផ្ទះរបស់វាប្រមាញ់ប្រាកដឡើងមកចំពោះមុខ។ - បន្តិចទៀត ឯងនឹងមានអាការធម្មតារិញហើយ...ជិតដល់ហើយ...

ឈាមកខ្វក់ និងការគ្រប់គ្រង

ពួកគេនៅប្រហែលជាម្ភៃហិកតាពីផ្ទះរបស់ហាហ្គីដ នៅពេលដែលទារមុខផ្ទះបើកឡើង ប៉ុន្តែមិនមែនជាហាហ្គីដទេដែលចេញមកនោះ។ គឺលោកហ្គីដដើរឃើញ ឡាក់ហាតទេតើ ដែលបោះជំហានវែងៗចេញមកក្រៅ នៅថ្ងៃនេះ គាត់ស្លៀកអាវុំបពណ៌ផ្កាត្របែកព្រៃរាងស្រលែត ។

- លឿនឡើង មកពូនពីក្រោយនេះមក- ហេរីនិយាយតិចៗ ដោយចាប់ទាញរ៉ុនទៅពីក្រោយគុម្ពាតជិតនោះ។ ហីម៉ាយអូនីទៅតាម ប៉ុន្តែហាក់ដូចជាវាងស្នាក់ស្ទើរ។

- វាជាបញ្ហាសាមញ្ញនោះទេប្រសិនបើលោកដឹងថាលោកកំពុងតែធ្វើអ្វីនោះ!- ឡាក់ហាតខ្មោចឡើងខ្លាំងៗដាក់ហាហ្គីដ។ - ប្រសិនបើលោកត្រូវការជំនួយ លោកដឹងថា ខ្ញុំនៅកន្លែងណាហើយ! ខ្ញុំ នឹងឲ្យច្បាប់ចម្លងសៀវភៅរបស់ខ្ញុំទៅលោក។ ខ្ញុំពិតជាភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលលោកមិនទាន់មានមួយក្បាលនោះ ... ខ្ញុំនឹងចុះហត្ថលេខារបស់ខ្ញុំអោយនៅយប់នេះ រួចនឹងបញ្ជូនមកឲ្យលោក។ អញ្ចឹង លាសិនហើយ!- បន្ទាប់មក គាត់ក៏បោះជំហានចេញឆ្ងាយសំដៅទៅប្រាសាទ។

ហេរីដំចាំរហូតដល់លោក ឡាក់ហាត ចេញផុតពីក្រសែភ្នែក បន្ទាប់មក ក៏ទាញរ៉ុនចេញពីគុម្ពាត និងដើរឡើងទៅកាន់ទ្វារមុខផ្ទះហាហ្គីដ។ ពួកគេគោះទ្វារជាបន្ទាន់។

ហាហ្គីដបង្ហាញខ្លួនឡើងភ្លាមតែម្តង មើលទៅរាងម៉ូម៉ៅក្តៅក្រហាយ ប៉ុន្តែទឹកមុខរបស់គាត់ស្រស់ស្រាយឡើងវិញនៅពេលដែលឃើញថានរណាគេមកគោះទ្វារ។

- ចេះតែឆ្ងល់ថា មិនដឹងជាឯងមកលេងខ្ញុំក៏អត់...ចូលមក ចូលក្នុងមក...ស្មានថាជាលោកសាស្ត្រាចារ្យ ឡាក់ហាត ត្រលប់មកវិញម្តងទៀតហើយ...

ហេរី និងហីម៉ាយអូនីនៅឈរទប់រ៉ុនពីលើផ្លូវចូលទៅក្នុងផ្ទះមានបន្ទប់តែមួយនោះ ដែលមានគ្រែដ៏ធំមហិមាមួយនៅជ្រុងម្ខាង ឯភ្លើងកំពុងតែបន្លឺសូរផ្ទះប្រសព្វយ៉ាងសប្បាយរីករាយនៅជ្រុងម្ខាងទៀត។ មើលទៅ ហាហ្គីដមិនសូវជាខ្វល់ចិត្តអំពីបញ្ហាខ្យងរបស់រ៉ុនប៉ុន្មានទេ ដែលហេរីបានពន្យល់វាយរាប់ប្រាប់យ៉ាងរហ័ស ខណៈពេលដែលវាបន្ទាបរ៉ុនចុះអង្គុយលើកៅអីមួយ។

- យកល្អ គួរតែយកចេញក្រៅប្រសើរជាងទុកនៅក្នុង- គាត់និយាយល្អលោម ដោយទម្លាក់ផុងទឹកធ្វើពីស្ពាន់ដ៏ធំមួយឲ្យសូរព្រួសទៅលើដីពីមុខគាត់។ - ក្អួតចេញឲ្យអស់មក រ៉ុន។

- ខ្ញុំមិនគិតថា មានវិធីអ្វីក្រៅពីរង់ចាំរហូតដល់វាបញ្ឈប់ដោយខ្លួនឯងនោះទេ- ហីម៉ាយអូនីនិយាយទាំងអន្ទះអន្ទែង ដោយសម្លឹងមើលរ៉ុនកំពុងតែទម្រេតខ្លួនពីលើផុងទឹក។ - វាពិតជាបាលីបណ្តាសាដ៏ខ្លាំងមួយ ដែលគួរតែប្រើនៅពេលនោះណាស់ ប៉ុន្តែបើប្រើជាមួយចង្កឹះបាក់វិញនោះ...

ហាហ្គីដកំពុងតែជាប់រវល់រុងរឿងឲ្យពួកគេ។ ឆ្កែរបស់គាត់ គឺអាចង្កូម កំពុងតែហៀរទឹកមាត់កខ្លាត់ពីលើខ្លួនហើរ។

- តើលោក ឡាក់ហាត ចង់បានអ្វីពីលោកទៅ ហាហ្គីដ?- ហេរីចោទជាសំនួរ ដោយអះត្រចៀកអាចង្កូមបណ្តើរ។

- គឺផ្តល់ជំនួយឲ្យខ្ញុំទៅយកខ្មោចទឹកចេញពីអណ្តូងហ្នឹងណា- ហាហ្គីដនិយាយបែបសំឡេត ដោយយកមាន់ឈ្មោលបោចឆាយអស់ពាក់កណ្តាលចេញពីតុដែលគាត់បានដុសលាង រួចដាក់ប៉ាន់តែចុះ។ - ធ្វើដូចខ្ញុំមិនដឹងខ្យល់អីអញ្ចឹង។ ហើយក៏ចាប់ផ្តើមអូតក្មេងក្មាងអំពីខ្មោច ប៊ែនស្ទី ប៉ុន្មានក្បាលដែលគាត់បានបណ្តេញចេញ។ ប្រសិនបើពាក្យមួយម៉ាត់ណាជាការពិតមែននោះ ខ្ញុំនឹងទំពាក់សៀវភៅរបស់ខ្ញុំឲ្យមើល។

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យឱ្យបង្ហាញ

វាពិតជាមិនទំនងទាល់តែសោះដែលថា ហាហ្គ្រីដរិះគន់អំពីគ្រូបង្រៀនសាលាហុកវ៉ាតនោះ ហើយហេរីសម្លឹងមើលគាត់ទាំងភ្ញាក់ផ្អើល។ ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ហ៊ីម៉ាយអូនី និយាយដោយសំឡេងបែបខ្លាំងជាងធម្មតា៖

- ខ្ញុំគិតថា លោកកំពុងតែលំអៀងបន្តិចហើយ។ លោកសាស្ត្រាចារ្យ ដាំប័លដេរ ពិតជាគិតថា គាត់គឺជាមនុស្សល្អបំផុតសម្រាប់ឱ្យធ្វើការងារនេះ...

- គាត់គឺជាមនុស្សតែម្នាក់គាត់ដែលទទួលយកការងារនេះ- ហាហ្គ្រីដស្រដី ថែមទាំងហុចស្តរក្រាមរង្វង់ឱ្យគេមួយចានពេញខណៈពេលដែលអ៊ុនក្រុកឡើងនិយាយលែងចេញ បែរមុខទៅធុងទឹករបស់វា។ - ខ្ញុំចង់និយាយថា រកបានតែគាត់ម្នាក់ហ្នឹងទេ។ ពិតជាលំបាកខ្លាំងណាស់ក្នុងការរកនរណាម្នាក់ឱ្យបង្រៀនមុខវិជ្ជាផ្នែក មន្តអាគមងងឹត នោះ។ ពួកគេដូចជាខ្លាចរអាមិនចង់ទទួលយកការងារនេះសោះ ដូចដែលឯងឃើញស្រាប់ហើយ។ ពួកគេចាប់ផ្តើមមានគំនិតរើរវាយថាតំណែងហ្នឹងត្រូវបានដាក់បណ្តាសា។ គ្មានគ្រូណាម្នាក់នៅបង្រៀនបានយូរនោះទេ។ អញ្ជឹងប្រាប់ខ្ញុំមក- ហាហ្គ្រីដនិយាយ ដោយងាកក្បាលឆ្ងាច់ទៅរករ៉ុន។ - តើវាចង់ដាក់បណ្តាសាលើអ្នកណាគេ?

- មេលហ្វ្វីយបានហៅហ៊ីម៉ាយអូនីថាអ្វីម្យ៉ាង ខ្ញុំមិនដឹងដែរ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងថា វាច្បាស់ជាអាក្រក់ណាស់ហើយ ពីព្រោះថាអ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែមានប្រតិកម្មទាំងអស់។

- វាពិតជាអាក្រក់មែន- រ៉ុនបន្តឡើងទាំងស្តែក ដោយងើបមកពោបលើតុ ទឹកមុខស្លេកស្លាំងគ្មានឈាមមួយតំនក់ ព្រមទាំងបែកញើសជាកខ្លួន។ - មេលហ្វ្វីយបានហៅនាងថា “ឈាមកខ្វក់” ណា ហាហ្គ្រីដ...

រ៉ុនជ្រមុជក្បាលទៅក្នុងធុងទឹកម្តងទៀត ពេលដែលខ្យងស្រស់របស់វាប៉ុន្មានក្បាលចាប់ផ្តើមប្រាកដឡើង។ ហាហ្គ្រីដមើលទៅដូចជាខឹងឡាប៉ា។

- វានិយាយអញ្ជឹងមែន?!!- គាត់ស្រែកគំហកដាក់ហ៊ីម៉ាយអូនី។

- ហ្នឹងហើយ- នាងពោលតប។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដឹងថា វាមានន័យយ៉ាងម៉េចនោះទេ។ ខ្ញុំអាចត្រឹមតែថា វាពិតជាអសុធាតុតែប៉ុណ្ណឹង...

- វាគឺជាពាក្យប្រមាថមាក់ងាយដ៏អាក្រក់បំផុតហើយ ចេះតែវានឹកឃើញកើត- រ៉ុននិយាយទាំងហត់ឈូស ពេលងើបក្បាលឡើងមកវិញ។ - ម៉ាត់ប្លាត់ គឺពិតជាឈ្មោះដ៏គំរោះគំរើយមួយ ប្រើសម្រាប់និយាយដល់នរណាម្នាក់ដែលមានដើមកំណើតពីពួកលោកិយ...ឯងដឹងទេ គឺឪពុកម្តាយដែលឥតចេះវេទមន្ត។ មានវេទមន្តមួយចំនួន...ដូចជាគ្រួសាររបស់មេលហ្វ្វីយ...ដែលគិតថាពួកគេប្រសើរជាងអ្នកដទៃទៀត។ ដោយសារតែពួកគេត្រូវមនុស្សម្នាហៅថាអ្នកមានឈាមជ័រសុទ្ធ។- វាភ្លើកបន្តិច ហើយមានខ្យងមួយក្បាលធ្លាក់ទៅលើដៃរបស់វា ដែលលាតសន្ធឹងចាំចាប់។ វាចាប់គ្រវាត់ខ្យងនោះទៅក្នុងធុងទឹក រួចបន្ត៖

- ខ្ញុំចង់បានន័យថា ពួកយើងឯទៀតដឹងហើយថា វានឹងមិនផ្លាស់ប្តូរអ្វីទាល់តែសោះ។ ជាឧទាហរណ៍ មើលនេរីលឡង់បត់ថម មើល...វាជាអ្នកមានឈាមជ័រសុទ្ធមែន តែគ្រាន់តែចាប់ផ្តាច់ឱ្យត្រង់នោះ ក៏វាមិនចេះផង...

- ហើយពួកវាក៏មិនចេះច្នៃបង្កើតបាលីអ្វីដែលហ៊ីម៉ាយអូនីរបស់យើងមិនចេះដែរ- ហាហ្គ្រីដខ្មោចឡើងដោយមោទនភាពដែលធ្វើឱ្យមុខហ៊ីម៉ាយអូនីឡើងក្រហមព្រឿងៗ។

- វាពិតជាពាក្យមិនសមគួរនឹងនិយាយទៅកាន់នរណាម្នាក់នោះទេ- រ៉ុនស្រដី ដោយយកដៃញ័រទទ្រើករបស់វាដុតញើសចេញពីថ្ងាស។ - ឈាមកខ្វក់ យល់ទេ។ គឺឈាមធម្មតា។ វាពិតជាមិនសមហេតុផលទាល់តែសោះ។ ទុកជាយ៉ាងណា ក៏មានវេទមន្ត

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យខ្លីបង្កឲ្យរងគ្រោះ

ភាគច្រើនសព្វថ្ងៃនេះជាកូនកាត់ដែរតើ។ ប្រសិនបើពួកយើងមិនបានទៅរៀបការជាមួយនឹងពួកលោកិយខ្លះណាស់ ពួកយើងច្បាស់ជាជាប់ពូជតាំងពីយូរមកហើយ។

វាកកលចង់ក្អក ហើយក៏អានក្បាលផុតពីក្រសែភ្នែកម្តងទៀត។

- ខ្ញុំមិនប្រកាន់ឯងជេរប្រទេចផ្កាសាវានោះទេ រ៉ុន- ហាប្រ៊ីដនិយាយខ្លាំងៗ សន្ទប់ពីលើសំឡេងខ្យងធ្លាក់ទៅប៉ះនឹងធុងទឹកដែលឮសូរក្អកៗ។- ប៉ុន្តែប្រហែលវាក៏ជារឿងល្អមួយដែរ ដែលចង្អុលរបស់ឯងបាញ់បញ្ជាសមកវិញនោះ។ ចាំតែមើលទៅលូសៀស មេលហ្វូយច្បាស់ជាធ្វើដំណើរចាក់ទឹកចាក់ដឹមកកាន់សាលានេះតែម្តង ប្រសិនបើឯងដាក់បាលីបណ្តាសាលាលើកូនរបស់គេនោះ។ ហោចណាស់ ក៏ឯងមិនបានបង្កើនជំងឺដែរ។

ហេរីនឹកចង់បញ្ជាក់ប្រាប់ថា គ្មានបញ្ហាណាធ្ងន់ធ្ងរជាជាងមានសត្វខ្យងហូរចេញពីមាត់នោះទេ ប៉ុន្តែវានិយាយមិនចេញទេ។ សួរក្រាមរង្សបានធ្វើឲ្យថ្នាំមរបស់វាស្ថិតជាប់គ្នាដូចបាយម៉ានអញ្ចឹង។

- ហេរី- ហាប្រ៊ីដស្រដៀងយ៉ាងរូសរាន់ ហាក់ដូចជានឹកឃើញអ្វីមួយភ្លាមៗ។- មានរឿងមួយចង់និយាយជាមួយឯង។ ខ្ញុំពូជំណឹងរហ័ងៗមកថា ឯងបានចែកចាយរូបថតដែលមានហត្ថលេខារបស់ឯង។ ម៉េចក៏ខ្ញុំអត់ទទួលបានមួយនឹងគេសោះអញ្ចឹង?

ដោយខឹងខ្លាំងពេក ធ្វើឲ្យធ្មេញរបស់ហេរីចាប់បែកចេញពីគ្នាតែម្តង។

- ខ្ញុំមិនបានចែកចាយរូបថតមានហត្ថលេខាខ្ញុំណាស់- វានិយាយទាំងក្តៅក្រហាយ។ - ប្រសិនបើលោក ឡាក់ហាត នៅតែផ្សព្វផ្សាយរឿងនោះទៀត...

ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក វាឃើញថាហាប្រ៊ីដកំពុងតែអស់សំណើច។

- ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយលេងទេតើ- គាត់បន្លឺឡើង ដោយទះខ្នងហេរីយ៉ាងរូសរាយ ស្ទើរតែធ្វើឲ្យវាផ្តាច់មុខទៅនឹងតុ។- ខ្ញុំក៏ដឹងដែរថាឯងមិនធ្វើរឿងដូច្នោះទេ។ ខ្ញុំបានប្រាប់ ឡាក់ហាត ថាឯងមិនត្រូវការនោះទេ។ ឯងល្បីល្បាញជាងគាត់ទៅទៀតទាំងមិនបាច់ប្រឹងអ្វីបន្តិចឡើយ។

- ខ្ញុំហ៊ានក្លាល់ថា គាត់មិនចូលចិត្តបែបនោះទេ- ហេរីពោលតប ដោយតម្រង់ខ្លួនអង្គុយឡើងវិញ ព្រមទាំងអង្អែលចង្ការបស់វា។

- ខ្ញុំក៏គិតអ៊ីចឹងដែរ- ហាប្រ៊ីដនិយាយ ភ្នែករបស់គាត់បញ្ចេញពន្លឺព្រិចៗ។ - ហើយក្រោយមក ខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ថា ខ្ញុំនឹងមិនអានសៀវភៅរបស់គាត់សូម្បីតែមួយក្បាល រួចគាត់ក៏សម្រេចចិត្តចាកចេញទៅ។ ញ៉ាំសួរក្រាមរង្សទេ រ៉ុន?- គាត់បន្ថែមសម្តី ពេលដែលឃើញរ៉ុនលេចខ្លួនមកម្តងទៀត។

- ទេ អរគុណច្រើន- រ៉ុនតបយ៉ាងខ្សោយកម្លាំង។ - យកល្អកុំប្រថុយអីល្អជាង។

- មកមើលនែ ថាខ្ញុំកំពុងតែដាំអ្វី- ហាប្រ៊ីដខ្មោចឡើង ខណៈដែលហេរី និងហ៊ីម៉ាយអូនីដឹកបង្ហើយតែចុងក្រោយរបស់ពួកគេ។

នៅក្នុងដីដាំបន្លែមួយក្បាលតូចខាងក្រោយផ្ទះហាប្រ៊ីដ មានដាំដើមល្អៅធំៗបំផុតចំនួនដប់ពីរផ្លែ ដែលហេរីមិនធ្លាប់បានប្រទះពីមុនមកសោះ។ គ្រាន់តែមួយផ្លែៗមានទំហំប៉ុននឹងផ្លែធុងមួយផ្លែធំទៅហើយ។

- លូតលាស់ល្អដែរតើ មិនថាអញ្ចឹងរឺ?- ហាប្រ៊ីដនិយាយទាំងសោមនស្ស។ - គឺទុកសម្រាប់ពិធីដប់លៀងនៅថ្ងៃបុណ្យហាឡូរ៉ីន...ទំរាំតែដល់ពេលនោះ គួរតែធំល្មមដែរហើយ។

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យខ្លីបង្កឲ្យវិវាទ

- តើលោកដាក់អ្វីបំប៉នពួកវា?- ហេរីស្ទរ។

ហាហ្គ្រីដសម្លឹងមើលពីលើស្មារបស់គាត់ដើម្បីត្រួតពិនិត្យបញ្ជាក់ថា ពួកគេមានតែបួននាក់។

- ខ្ញុំដាក់...ឯងដឹងទេ...គឺ...ប្រើជំនួយបន្ថែមបន្តិចបន្តួច...

ហេរីបានកត់សម្គាល់ទៅឆ័ត្រពណ៌ផ្កាឈូកដ៏ស្រស់ឆើតឆាយរបស់ហាហ្គ្រីដ ដែលកំពុងតែដាក់ផ្នែកទល់នឹងជញ្ជាំងខាងក្រោយផ្ទះរបស់គាត់។ ហេរីមានហេតុផលនឹងជឿកាលពីមុនឥឡូវថា ឆ័ត្ររបស់គាត់មិនមែនដូចជាសំបកខាងក្រៅរបស់វានោះទេ។ តាមពិតទៅ វាមានអារម្មណ៍សង្កត់ធ្ងន់ថា ចង្កឹះវេទមន្តរបស់ហាហ្គ្រីដកាលពីនៅរៀន គឺត្រូវបានលាក់ទុកនៅក្នុងឆ័ត្រនោះ។ ហាហ្គ្រីដត្រូវបានគេហាមប្រាមមិនឲ្យប្រើប្រាស់វេទមន្តនោះទេ។ គាត់ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសាលាហុកវ៉ាតនៅក្នុងឆ្នាំសិក្សាទីបីរបស់គាត់ ប៉ុន្តែហេរីមិនដែលដឹងអំពីមូលហេតុឡើយ...រាល់លើក ឲ្យតែមានការបង្កើតបន្តិចបន្តួចអំពីបញ្ហានោះ ហាហ្គ្រីដច្បាស់ជាជំរះបំបាំងក្បួនខ្លាំងៗ រួចធ្វើជាគេធ្វើជាថ្លង់យ៉ាងអាថ៌កំបាំងរហូតទាល់តែផ្លាស់ប្តូរប្រធានបទទៅរឿងផ្សេងវិញ។

- ខ្ញុំគិតថា ប្រហែលជាអាគមធ្វើឲ្យយ៉ាងស៊ីច្រើនហើយមើលទៅ?- ហីម៉ាយអូនីស្រដី ពាក់កណ្តាលបែបមិនឯកភាពតាម ឯពាក់កណ្តាលបែបលេង។ - លោកពិតជាធ្វើបានល្អមែន។

- នោះហើយគឺជាអ្វីដែលប្អូនស្រីតូចរបស់ឯងនិយាយ- ហាហ្គ្រីដបន្លឺឡើង ព្រមទាំងងក់ក្បាលទៅរ៉ុន។ - បានជួបនាងកាលពីម្សិលមិញ។- ហាហ្គ្រីដម្យ៉ាងមើលទៅកាន់ហេរី ពួកចង្ការបស់គាត់ចាក់ឈឺខ្នោះៗ។ - បាននិយាយថា នាងគ្រាន់តែដើរមើលដីលេង ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងថា នាងសង្ឃឹមថានឹងបានជួបនរណាម្នាក់ដោយចៃដន្យនៅផ្ទះរបស់ខ្ញុំ។- គាត់ព្រិចភ្នែកដាក់ហេរី។ - ប្រសិនបើឯងសួរខ្ញុំវិញណា ខ្ញុំគិតថានាងមិនប្រកែកទេចំពោះរូប...

- អូ! ឈប់និយាយទៅ- ហេរីនិយាយ។ រ៉ុនផ្ទុះសំណើច ហើយក៏ព្រួសចេញខ្យងជាច្រើនទៅលើដី។

- ប្រយ័ត្ន!- ហាហ្គ្រីដស្រែកគ្រហឹម ព្រមទាំងទាញរ៉ុនចេញឆ្ងាយពីដើមឈើដ៏មានតម្លៃរបស់គាត់។

ជិតដល់ពេលទទួលទានអាហារច្ងៃត្រង់ទៅហើយ ហើយដោយ ហេរី ទើបតែបាននឺ សួរក្រាមរង មួយម៉ាត់គត់តាំងពីព្រលឹមមក វាដូចជាចង់ត្រលប់ទៅហូបអ្វីនៅសាលាវិញណាស់។ ពួកគេនិយាយពាក្យលាគ្នាទៅកាន់ហាហ្គ្រីដ រួចដើរឡើងត្រលប់ទៅកាន់ប្រាសាទវិញ ឯរ៉ុនត្រឡប់មកម្តងម្កាលៗ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែក្អួតចេញខ្យងតូចៗពីរតែប៉ុណ្ណោះ។

ពួកគេមិនទាន់ទាំងបានឈានជើងលើច្រកចូលផ្លូវរៀងដ៏ត្រជាក់ផង ស្រាប់តែសម្លេងមួយធាទីឡើង៖

- ពួកឯងនៅទីនោះទេតើ ផោតផរ...វីស្ទី- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្វូណាហ្គាលកំពុងតែដើរសំដៅមករកពួកគេ មើលទៅបែបម៉ឺងម៉ាត់។ - ពួកឯងទាំងពីរនាក់នឹងត្រូវទទួលការពិន័យនាល្ងាចនេះ។

- តើពួកយើងនឹងត្រូវធ្វើអ្វីទៅ អ្នកស្រីសាស្ត្រាចារ្យ?- រ៉ុនសួរ ដោយខំប្រឹងទប់កំអួតរបស់វាទាំងភិតភ័យ។

- ឯង នឹងត្រូវទៅជូតសំអាតប្រាក់នៅក្នុងបន្ទប់ជ័យភ័ណ្ឌជាមួយនឹងលោក ហ្វីលីប្រូ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្វូណាហ្គាលបន្តិចឡើង។ - ហើយមិនឲ្យប្រើវេទមន្តទេ វីស្ទី...គឺត្រូវប្រើក្រណាត់ជ្រលក់ប្រេង។

រ៉ុនលេបទឹកមាត់ក្អឹកៗ។ អារហ្គូស ហ្វីលីប្រូ ដែលជាឆ្នាំយាម សុទ្ធតែត្រូវសិស្សគ្រប់គ្នានៅក្នុងសាលាមិនពេញចិត្តទាំងអស់ហ្នឹង។

- ហើយឯង ផោតផរ នឹងត្រូវទៅជួយសាស្ត្រាចារ្យ ឡាក់ហាត ឆ្លើយតបនឹងសំបុត្រអ្នកគាំទ្ររបស់គាត់- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្វូណាហ្គាលនិយាយ។

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យខ្លីបង្កឲ្យវិវាទ

- អូ! ទេ...អ្នកស្រីសាស្ត្រាចារ្យ តើខ្ញុំអាចទៅធ្វើការនៅបន្ទប់ជ័យភ័ណ្ឌបានទេ?- ហេរីស្រដីទាំងអស់សង្ឃឹម។

- ប្រាកដជាមិនបានទេ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្វូណាហ្គាលតប ដោយជ្រួញចិញ្ចើម។ - លោកសាស្ត្រាចារ្យ ឡក់ហាត បានស្នើសុំឯងជាពិសេស។ នៅម៉ោងប្រាំបី ចាំឲ្យច្បាស់ណា ពួកឯងទាំងពីរនាក់។

ហេរី និងរ៉ុនដើរចូលទៅក្នុងមហាសាលដូចអត់ព្រលឹង ដោយស្ថិតក្នុងសភាពស្រងេះស្រងោចយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុត ហើយមិនទាន់ដឹងពីក្រោយពួកគេ ដោយបង្ហាញទឹកមុខដូចចង់និយាយថា “ហ្នឹងហើយមកពីពួកឯងមិនគោរពវិន័យសាលា”។ ហេរីមិនពេញចិត្តនឹងនំផែស្នូលសាច់គោទាល់តែសោះ តែកាលណាគិតដល់រឿងដែលវា និងរ៉ុននឹងត្រូវប្រឈមមុខ។

- ហ្វីលីប ច្បាស់ជាបង្ហាញខ្ញុំទុកក្នុងនោះមួយយប់តែម្តង- រ៉ុននិយាយដោយសង្កត់ពាក្យធ្ងន់ៗ។ - មិនអោយប្រើវេទមន្ត! ច្បាស់ជាមានជាងមួយរយពែងហើយនៅក្នុងបន្ទប់នោះ។ ខ្ញុំមិនសូវប្រសប់អាខាងការសម្អាតដូចពួកលោកិយផង។

- ប្រសិនបើដូរបាន ខ្ញុំដូរចាត់ទៅហើយ- ហេរីនិយាយទាំងគ្មានខ្លឹមសារ។ - ខ្ញុំមានការអនុវត្តជាច្រើនជាមួយនឹងគ្រួសារ ខ្ញុំស្នើ។ ការឆ្លើយតបសំបុត្រអ្នកគាំទ្ររបស់ ឡក់ហាត...គាត់គឺពិតជាសុបិន្តអាក្រក់មួយមែន...

រសៀលថ្ងៃសៅរ៍ហាក់ដូចជាសាត់ចេញឆ្ងាយ ហើយហាក់ដូចជាគ្មានពេលម៉ោង ឥឡូវម៉ោងប្រាំបីខ្លះប្រាំនាទី ហើយហេរីកំពុងតែដើរអូសជើងទាំងរូញរាតាមផ្លូវរៀងជាន់ទីពីរសំដៅទៅកាន់ការិយាល័យរបស់លោក ឡក់ហាត។ វាខាំធ្មេញសង្កត់ចិត្ត រួចក៏គោះទ្វារ។

ទ្វារបើកឡើងភ្លាមមួយរំពេច។ លោក ឡក់ហាត កំពុងតែញញឹមពេញព្រាយដាក់វា។

- ហ្នា! ជនមិនស្មោះត្រង់នៅទីនេះទេតើ!- គាត់ខ្មាច់ឡើង។ - ចូលមកក្នុងមក ហេរី ចូលមក...

ដែលចែងចាំយ៉ាងភ្លឺចិញ្ចែងចិញ្ចាចនៅលើជញ្ជាំងបំភ្លឺដោយទៀនជាច្រើន គឺសុទ្ធតែជារូបថតរបស់លោក ឡក់ហាត ដាក់ក្នុងស៊ុមរាប់មិនចេះអស់។ គាត់ថែមទាំងបានចុះហត្ថលេខាលើរូបថតខ្លះទៀតផង។ មានមួយគំនរធំផ្សេងទៀតស្ថិតនៅលើតុការិយាល័យរបស់គាត់។

- ឯងដាក់អាស័យដ្ឋានលើស្រោមសំបុត្រទៅ!- ឡក់ហាតពោលប្រាប់ហេរី ហាក់ដូចជាការងារដ៏សប្បាយមួយអញ្ចឹង។ - សំបុត្រទីមួយត្រូវធ្វើទៅ គ្រូឌី ហ្គាត់ជិន ជួយជូនពរដល់នាងផង...គឺជាអ្នកគាំទ្រដ៏ខ្លាំងក្លាម្នាក់របស់ខ្ញុំ...

មួយនាទីៗកន្លងទៅដូចខ្យងវាវ។ សំឡេងរបស់ ឡក់ហាត ចេះតែសន្ទប់ពីលើហេរីជានិច្ច ជូនកាលនិយាយថា “អើ” រឺ “ត្រូវហើយ” ហើយពេលខ្លះទៀតនិយាយថា “ហ្នឹងហើយ”។ ម្តងម្កាល វាស្តាប់ឮឃ្លាបន្លឺឡើងដូចជាថា “កិត្តិនាមគឺជាមិត្តមិនស្មោះត្រង់ម្នាក់ណា ហេរី” រឺក៏ “ភាពល្បីល្បាញគឺជាអ្វីដែលជនល្បីល្បាញធ្វើ ឯងគួរតែចងចាំពាក្យនេះទុកទៅ។”

ទានកាន់តែបំភ្លឺទាបទៅៗ ធ្វើឲ្យពន្លឺនៅឃ្នាំពីលើមុខរបស់លោកឡក់ហាតមានចលនា ដែលកំពុងតែតាមសម្លឹងមើលគាត់។ ហេរីទម្លាក់ដៃ ដែលត្រូវសរសេរឡើងចុករបស់វា ទៅលើគំនរដែលហាក់មានស្រោមសំបុត្ររាប់ពាន់ ថែមទាំងត្រូវសរសេរអាស័យដ្ឋានរបស់ វ៉េនីកា ស្មេតលី ទៀត។ វាច្បាស់ជាជិតដល់ម៉ោងចាកចេញហើយ ហេរីសញ្ជឹងគិតទាំងវេទនា សូមឲ្យជិតដល់ម៉ោងត្រូវចេញទៅចុះ...

ហើយបន្ទាប់មក ស្រាប់តែវាឮសំឡេងអ្វីម្យ៉ាង...មិនជាសូរស្រែសៗតិចៗបន្តិចពេញពីទៀនជិតរលត់ រឺក៏សម្តីឥតបានការរបស់លោក ឡក់ហាត និយាយអំពីអ្នកគាំទ្ររបស់គាត់នោះទេ។

ឈាមកខ្វក់ និងពាក្យខ្លីបង្ហាញ

វាគឺជាសំឡេងមួយ ជាសំឡេងដែលធ្វើឲ្យព្រឹត្តិការណ៍ខ្ពង់ខ្ពស់ ជាសំឡេងនៃដំណកដង្ហើមរបស់សត្វមានពិសដែលត្រជាក់ដូចទឹកកក។

- មក...មករកខ្ញុំមក...ឲ្យខ្ញុំចាប់ច្រៀកដងជាចម្រៀកៗមក...ឲ្យខ្ញុំចាប់ហែកដងស៊ីទៅ...ឲ្យខ្ញុំសម្លាប់ដងចោលទៅ...

ហេតុអ្វីបែបនេះឡើងភ្នែក ហើយស្នាមប្រឡាក់ពណ៌ស្វាយព្រលែតមួយលេចធ្លោឡើងនៅលើ អាស័យដ្ឋានផ្លូវទៅផ្ទះ រ៉ូនីកាស្មេតលី។

- ស៊ីគេហ្នឹង?- វានិយាយខ្លាំងៗ។

- ខ្ញុំដឹងហើយ!- ឡាក់ហាតពោលតប។ - បានជាបំណែះលើគេបង្អស់ ក្នុងបញ្ជីឈ្មោះសៀវភៅលក់ដាច់បំផុត ដាច់ប្រាំមួយខែត្រឹម! ពិតជាបំបែកឯកទត្តកម្មមែន!

- ទេ- ហេតុអ្វីស្រដៀងយ៉ាងហ្នឹង? - គឺសម្លេងនោះ!

- ឯងចង់និយាយស្តីហ្នឹង?- ឡាក់ហាតសួរ មើលទៅបែបស្រឡាំងកាំង។ - តើសម្លេងអ្វីទៅ?

- គឺសម្លេងនោះ...សម្លេងដែលបាននិយាយពាក្យប៉ុន្មានម៉ាត់នោះ...តើលោកស្តាប់មិនឮទេអី?

ឡាក់ហាតសម្លឹងមើលមកហេតុអ្វីដោយភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង។

- តើឯងកំពុងតែនិយាយអ្វីហ្នឹង ហេតុអ្វី? ប្រហែលជាឯងងងុយដេកហើយ។ ព្រះម្ចាស់ថ្ងៃ...មើលម៉ោងទៅមើល! ពួកយើងនៅទីនេះអស់ជិតបួនម៉ោងមកហើយ! ខ្ញុំស្ទើរតែមិនជឿទាល់តែសោះ...ពេលវេលាដូចជាទឹកហូរអញ្ចឹង មិនថាអ្វីចឹងរឺ?

ហេតុអ្វីមិនឆ្លើយតបវិញទេ? វាកំពុងតែផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់សម្លេងនោះម្តងទៀត ប៉ុន្តែគ្មានសម្លេងណាបន្តឡើងក្រៅពីសម្តីដែលលោក ឡាក់ហាត ប្រាប់វាថា វាមិនត្រូវគិតថាវានឹងត្រូវធ្វើការអញ្ចឹងៗរាល់ពេលដែលវាត្រូវពិន័យនោះទេ។ ដោយមានអារម្មណ៍ភ័ន្តកាំង ហេតុអ្វីចាកចេញទៅ។

វាយប់ណាស់ទៅហើយ ឯសហសាលក្រុមហ្វីហ្វីដេរស្ទើរតែគ្មានមនុស្សម្នាក់។ ហេតុអ្វីត្រង់ៗសំដៅទៅសយនដ្ឋាន។ រ៉ូនីកាមិនទាន់ត្រលប់មកវិញទេ។ ហេតុអ្វីក៏ខោអាវដេកយប់របស់វា ដេកលើគ្រែ ហើយរង់ចាំ។ កន្លះម៉ោងក្រោយមក រ៉ូនីកាមកដល់ដោយទប់ដៃស្តាំរបស់វាថ្មមៗ ព្រមទាំងបំភាយក្លិនទឹកថ្នាំដុសលាងពេញបន្ទប់ដឹកសូន្យសុដន៍នោះ។

- សាច់ដុំរបស់ខ្ញុំខ្លិនអស់ទៅហើយ- វាក្តួញត្រូវប្រាប់ ដោយទម្លាក់ខ្លួនទៅលើគ្រែ។ - អស់ដប់បួនដង ដែលគាត់បង្ខំឲ្យខ្ញុំដុសខាត់ពានរង្វាន់ឃ្វីដឌីច្នោះ ទំរាំតែគាត់ពេញចិត្ត។ ហើយបន្ទាប់មក ខ្ញុំក៏ក្អកចេញខ្យងធ្លាក់ស្រោចទៅលើរង្វាន់ចំពោះសេវាកម្មល្អសំរាប់សាលា។ ត្រូវចំនាយពេលជាយូរ ទំរាំតែធ្វើឲ្យបាត់ជាតិស្លឹត...ចុះយ៉ាងម៉េចដែរ នៅជាមួយឡាក់ហាតនោះ?

ដោយបន្ទាបសម្លេងរបស់វាកុំឲ្យដាស់ភ្ញាក់ នេវីល ឌីន និងស៊ីមុស ហេតុអ្វីប្រាប់រ៉ូនីកាអ្វីទាំងឡាយដែលវាបានស្តាប់ឮ។

- ហើយឡាក់ហាតនិយាយថាគាត់ស្តាប់មិនឮរឺ?- រ៉ូនីកានិយាយ។ ហេតុអ្វីឃើញចិញ្ចឹមរបស់វាឡើងជ្រួញតាមពន្លឺព្រះចន្ទ។

- តើឯងគិតថាគាត់និយាយកុហកដែររឺទេ? ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនយល់ឡើយ...ទោះបីជានរណាម្នាក់ចេះបំបាំងកាយ ក៏ត្រូវតែបើកទ្វារនោះដើម្បីចូលមកក្នុងបានដែរ។

- ខ្ញុំដឹងហើយ- ហេតុអ្វីស្រដៀង ដោយផ្អែកខ្លួនទៅលើគ្រែបង្គោលបួន ហើយសម្លឹងមើលមិនដាក់ភ្នែកទៅកាន់បុស្សុកនៅពីលើ

វា។ - ខ្ញុំក៏មិនយល់អំពីវាដូចតែគ្នាហ្នឹង។